

Sygn. akt I C 2739/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko A. A.

o zapłatę

powództwo oddała.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 2739/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 897,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał na to, że na podstawie umowy cesji przejął od (...) Bank (...)/ (...) sp. z o.o. prawa do wierzytelności powstałej w wyniku nie wywiązywania się przez pozwaną z warunków umowy pożyczki.

Pozwana A. A. nie stawiała się na rozprawę ani nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 20 października 2016r. (...) Bank (...) w (...) miał zawrzeć z (...) sp. z o.o. w W. umowę cesji wierzytelności określonych w załączniku nr 1, 2 i 3 (kserokopia tłumaczenia umowy – k. 27-33).

Powód jest w posiadaniu kserokopii dowodu osobistego pozwanej oraz wydruków umowy pożyczki. (kserokopia dowodu – k. 21, wydruk umowy – k. 9-20)

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dopuszczone dowody w postaci odpisów dokumentów przedłożonych przez powoda, które zostały opatrzone podpisem, zostały prawidłowo poświadczone za zgodność z oryginałem i były – w ocenie Sądu – wiarygodne. Pozostałe wnioskowane dowody zostały pominięte, gdyż nie stanowiły dokumentów lub ich odpisów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego bądź nie było pewne, czy stanowią

odzwierciedlenie oryginałów, czy zostały sporządzone przez uprawnione osoby, czy pochodzą od wskazanego w nich autora, czy też zostały doręczone stronie pozwanej.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił jednak, by przysługiwało mu jakiekolwiek roszczenie względem pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał nabyć wierzytelność wobec pozwanej. Nie wykazał jednak swojej legitymacji procesowej czynnej, a przedłożone przez niego niepoświadczone za zgodność z oryginałem wydruki nie stanowią nawet zaczątku dowodu. Powód przedłożył niepoświadczoną za zgodność z oryginałem kopię tłumaczenia umowy cesji zawartej pomiędzy (...) Bank (...) w (...) a (...) sp. z o.o. w W.. Brak tekstu umowy oryginalnej. Co więcej, z załączonego do pozwu materiału nie wynika, w jaki sposób powód wywodzi swoje prawo do dochodzenia wierzytelności względem pozwanej z rzekomo zawartej umowy cesji pomiędzy podmiotami, z którymi w żaden sposób nie wykazał powiązania lub jakiegokolwiek następstwa prawnego.

Po wtóre nie wiadomo, czy wierzytelność, będąca przedmiotem rzekomego przelewu istnieje. Powód powoływał się na fakt zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki. Nie wiadomo jednak, czy takowa rzeczywiście została zawarta. Powód przedłożył wydruk tekstu umowy pożyczki, która w braku oświadczeń pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy umieszczonych pod jej tekstem stanowić może jedynie projekt lub propozycję zawarcia umowy. Rzeczony tekst nie obejmuje kwoty pożyczki ani konkretnych warunków, albowiem w miejscu essentialia negotii brak tekstu. Dowodem na fakt zawarcia umowy o określonej treści nie są kserokopie dowodu osobistego pozwanej ani kserokopia zaświadczenia o zatrudnieniu. Nie wiadomo skąd powód posiada owe kopie, niemniej jednak mogą one być dowodem jedynie na to, że z niewiadomych przyczyn pozwana udostępniła własne dokumenty, nie zaś że zawarła umowę o określonej treści. Nie wystarczające przy tym jest twierdzenie powoda, że umowa została zawarta przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Powód nie przedłożył jakichkolwiek dowodów, że strony zawarły umowę taką właśnie drogą.

W końcu nie stanowi dowodu rodzącego zobowiązanie pozwanej względem powoda faktura VAT nr (...) (k. 8), która nie została podpisana przez jej wystawcę, nie wiadomo od kogo pochodzi i z tytułu jakiej konkretnie pożyczki została wystawiona.

Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z tych powodów Sąd – na podstawie powołanych przepisów oraz art. 509 kc a contrario – oddalił powództwo w całości.

/-/ SSR Paweł Juszczyński